

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre . . . 6 korona.
Egyes szám ára 4 fillér.

MEGJELNIK HETENKÉNT EGYSZER:
szombaton és egyes rendki-
vüli alkalmakkor.

A VÁROS

SZERKESZTŐSÉG:
Városi közlevéltár (városház,
földszint 7. sz. lde küldendő a
kéziratok.

KIADÓHIVATAL:
Városi könyvnyomda-vállalat
irodája. lde küldendő az
előfizetési díjak és hirde-
tések.

KÖZIGAZGATÁSI, KÖZMŰVELŐDÉSI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Főszerkesztő: VECSEY IMRE. ♦♦ Felelős szerkesztő: KONCZ ÁKOS.

Kiadótulajdonos: A VÁROSI KÖNYVNYOMDA-VÁLLALAT.

Nyílt levél.

Valamennyi vármegyei és városi levéltárhoz!

A szervezkedésben van az erő és ennek helyes alkalmazásában és kifejtésében az eredmény. Az erő azonban ne becsülje túl önmagát és ne nyert hatalmával, hanem a meggyőzés érveivel ejtse foglyául az embereket. Azaz, ha valami eszme kivitele érdekében az erők a gondolkozó elmék és érző szívek egyesülnek, céljukat soha meg se kíséreljék erőszakos fellépéssel elérni, hanem a meggyőzés fegyverével biztosítani a szándék diadalát.

Ezeket bocsátom előre, midőn a levéltárosok, tehát a mi helyzetünkkel kívánok előttek kedves kartársaim nyilatkozni. Arról a helyzetről, amely eddig sem volt rózsás, most azonban a városok rendezéséről szóló törvényjavaslat tervezetben szuró tövisekkel van megrakva. Mert a javaslat ahelyett, hogy emelné, vagy legalább is az őket megillető helyre tenné a levéltárosokat, ellenkezőleg olyan fizető osztályba sorozta azokat, melyben a különös képesítés nélkül való hivatalnokok egész légióját látjuk. A törvény nem kíván kedvezni, de még az állás tisztességét, becsét és értékét sem nézi, hanem ötletszerűen, mintha már tervezője belefáradt volna az osztályozásba, minket egyszerűen becsap a X-ik fizetőosztályba.

Ez nyílt tévedés és párját ritkító igazságtalanság.

Előre bocsátom a félreértések elkerülése végett, hogy én az embert nem állása, nem hivatala, hanem egyéni értéke szerint becsülöm. A sors csapásai, az életgondok levethetnek valakit alacsony hivatali állásba, de azért értéke, tudása, munkaereje és használhatósága nagyobb és hasznosabb lehet, mint azé, aki magas állásba jutott és mint az üres buzakalász büszkén emelkedik az égnek. Különösen a közigazgatás gépezetében szerepe van a legkisebb csavarnak is és én, aki ismerem a kis emberek munkáját, tisztelettel hajlok meg a közkatonák érdemei előtt.

Mindezen elismerésem dacára még sem tartom helyesnek és igazságosnak, hogy a magasabb képesítéssel bíró tisztviselők egy rang és fizetési osztályba kerüljenek azokkal, akiknek munkaköre ugyszólván semmi, vagy legalább is minimális képesítéshez van kötve. És ebben a tekintetben a legnagyobb sérelem éppen a levéltárosokkal történt, akiknek legtöbbje olyan képesítéssel bír, amely messze felülmúlja mindazok képesítését,

akik a tervezet szerint szintén a tizedik fizető osztályba sorolhatnának. Mert a levéltárosok legnagyobb része — mint a hozzám beérkezett adatokból látom — egyetemi képzettséggel bír és egyrésztük nemcsak irodalommal, történetirással, adatok gyűjtésével és ezek feldolgozásával foglalkozik, hanem a szó teljes értelmében hivatalos író és nevük van a tudomány és ismeretterjesztés világában. Beszélnek egy-két idegen nyelvet, járatosak a régi okmányok olvasásában és magyarázásában, ismerik a multat buvárkodásaik révén, rendezik szakszerűen rendetlen levéltárak anyagát, ismeretlen adatokat emelnek ki a feledés porából és azokat feldolgozva az emberiség közkincsévé teszik.

És ezen munkásságukkal szemben eddig igazán gyarló javadalmazásban részesültek és már régóta reménykedve várták, hogy a tudományt nevelő fáradozásuknak legalább is méltányos ellenértékét kapják. E helyett azonban nem csak morzsákat kaptak, hanem hivatalos állásuk tekintélyét is megtépdesi a javaslat, midőn egyrangsba sorozza őket a sokkal csekélyebb és úgyszólván másolómunkát végző hivatalnokokkal. Miért is bennem azon meggyőződést keltette ez a tervezet, hogy szerencsétlen kezű alkotója vagy nincs tisztában a levéltárosok munkakörével, vagy mint fentebb említettem, a rangosztály beosztása munkájába belefáradt és akik még hátra voltak, azokat besorozta a X. és XI. fizető osztályba. Ebbe azonban nem szabad belenyugodnunk és minden törvényes eszközzel oda kell hatnunk, hogy ezen sérelem, mely az összes levéltárosok sérelme és hivatali állásának lekicsinylése, mielőbb orvosoltassék.

És ebben a mozgalomban ne csak a városi, hanem a vármegyei levéltárosok is vegyenek részt. Igaz ugyan, hogy ez a sérelem első sorban a városi levéltárosokat érinti, mert a vármegyei levéltárosokat a törvény a IX-ik fizető osztályba sorozta. Itt már nyomban előtűnik a tervezet igazságtalansága, mert ha egyenlő képesítést kíván a törvény a levéltárosoktól, miért ne volna a városi levéltárosok testülete a vármegyei levéltárosok rang és fizetőosztályába sorolható? Ez oly természetes valami, amelynek ellenkezőjét az sem tudná beoltatni, aki ezt a szerencsétlen tervezetet, valószínűleg a gyors munka elhamarkodottságával megcsinálta.

Ámde nézetem szerint a vármegyei fizetésrendezésnél is sérelem esett a levéltárosokon,

mert azoknak, értem a főlevéltárosokat oly előmenetelt kellett volna biztosítani, hogy 10—15 évi szolgálat után bejuthassanak VIII. fizető osztály 3-ik fokozatába. És pedig azért, mert nem méltányos, hogy a főlevéltárosok egész életükben a IX. fizetőosztályba maradjanak. Ezzel egyszersmind odakötné az állam és város a levéltárosokat állásukhoz úgy, hogy nem vágyakoznának hivataluk szemrontó foglalkozását más állással felcserélni. Az egyhelyhez, az egy hivatali álláshoz való ragaszkodásnak pedig az volna a haszna, hogy egy-egy levéltáros évtizedeken keresztül szolgálva, nemcsak egyöntetű rendet hozna be a levéltárba, hanem ismerné annak minden ügyét és nyugodtan szentelné tehetségét és tollát az ott található anyag feldolgozására. De eltekintve ettől maga az állás fontossága is joggal várhatja, hogy a főlevéltárosok bizonyos szolgálati idő eltelté után a VIII. fizető osztályba jussanak.

Ha sérelem esett vármegyei kartársainkon, mennyivel nagyobb a városi levéltárosok sérelme, midőn a tervezet őket a X-ik fizető osztályba sorolja. Ennek nem szabad megtörténni és midőn az összes városok levéltárosait felkérem az ezen sérelmet orvosolni szándékolt mozgalomhoz való csatlakozásra, ugyanakkor bizalommal fordulok vármegyénk levéltárosaihoz is, akik ha nem is estek egy elbánás alá a városi levéltárosokkal, de szintén van jogos óhajtásuk a tekintetben, hogy bizonyos szolgálati évek leteltével a VIII. fizetőosztályba juthassanak. A közös és egyesített törekvés, a sérelemnek kellő megokolása, a férfias fellépés, mely higgadt lesz, de önérzetes, megfogja hozni a kívánt eredményt, mert megvagyok győződve hogy azok a férfiak, akik ismerik a levéltárosok munkakörét, felelősségét, bizalmi állását, tudását és képzettségét, be fogják látni, hogy a tervezet tarthatatlan és annak más alakba való öntése a levéltárosok erkölcsi és anyagi érdekei megvédésének nézőpontjából az államnak kötelessége.

Elmondva mindezeket, felkérem kartársaimat, az összes vármegyei és városi levéltárosokat, hogy csatlakozzanak azon megindított mozgalomhoz, mely a rajtunk, illetve hivatali állásunkon történt sérelem orvoslását célozza. Nézetem szerint, mely azt hiszem valamennyiünk véleménye, első sorban is memorandum alakjában sérelmeinket személyesen kell átadni a belügyi kormánynak és ezen memorandumban kérnünk kell a tervezetnek a levéltárosokat érintő rendelkezésének megváltoztatását. És pedig: *a városi levéltárosok éppen úgy, mint a vármegyei levéltárak őrei soroltassanak a IX. fizetési osztályba és azon fő- és levéltárosok, akik 15 éven keresztül mint ilyenek dolgoznak, ezen időn túl soroltassanak a VIII. fizető osztály 3-ik fokozatába úgy a vármegyék-nél, mint a városoknál.*

Minthogy pedig a modern kor, a haladás minden egyéntől, aki közhivatalt visel, bizonyos fokú képesítést kíván, a levéltárosok érintő minősítési törvényt meg lehetne változtatni oly módon, hogy kimondatnék, miszerint valamely vármegye vagy város főlevéltárosának, levéltárosának és allevéltárosának csak az választható meg, vagy

nevezhető ki, ki egyetemi képesítéssel bír. Ez a törvény természetesen nem érintené a most hivatalban levőket, kiknek egyébiránt legnagyobb része ez idő szerint végzett valamely főiskolát. Emelné ez egyszersmind a levéltárosok tekintélyét és a megélhetés biztosítása olyan férfiakat vinne ezen pályára és állásra, akik a levéltárak elrejtett, még ki nem ásott kincseit feldolgoznák és a nemzet közkincsévé tennék.

Ezekben kívántam jelezni előttetek kedves kartársaim nézeteimet helyzetünkről, a rajtunk esett sérelemről. Igaz ugyan, hogy engem, vagy talán kartársaim közül többeket ez a sérelem anyagilag nem érint, mert városaink az államnál bőkezűebben gondoskodtak javadalmazásunkról, de hacsak egyetlenegy kartársamon esik is sérelem, úgy érzem, hogy a jog, igazság, méltányosság és kartársi szeretet kötelességünké tenné a sérelem orvoslásának megkísértését. Mivel pedig a városi levéltárosok nagy része érzi azt az ütést, melyet a tervezet személyük és hivatali állásukon üt, egyé kell tömörülnünk és jogos érdekeinket megvédelmeznünk olyan törekvésekkel szemben, melyek magukon viselik a méltánytalanság és a helyzetet nem ismerő szüklátóhatár jegyeit. Fel kell szavunkat emelni egy testület érdekében, mely nem szolgált rá eddigi becsületes munkájával a lekicsinylésre és amely testület, mint a multak hivatott őre a vármegyék és városok történetének kincseit őrzi.

Sorakozzatok tehát a kibontott zászló alá! Ne maradjon el közületek egy sem, mert a siker érdekében mindnyájatoknak eszére, tevékenységére és együttérzésére szükségünk van. Jogot és igazságot kérünk és nem koldus pénzért esedezünk. Amit kérünk azt felemelt fővel kérhetjük, Sőt kötelességünk állásunk tisztessége érdekében mindent megtenni, hogy mozgalmunk sikerre vezessen bennünket.

És én ismerve benneteket kedves kartársaim, remélem, hogy felszólalásunk nem elhangzó szó lesz a pusztában. Mert egy olyan testület tömörülése, melynek soraiban annyi tudás, műveltség és nemes ambíció van, az a testület, mely fáradhatatlanul dolgozik a javarészben ismeretlen, ki nem aknázott kincsesbányákban és amely testület egy célért küzdve egy akaratban forr össze, az győzelemre tudja vinni *igazságát*.

Debreczen, 1910 február 1.

Koncz Ákos,

Debreczen sz. kir. város
tb. tanácsnoka és főlevéltárosa.

A falu.

A pusztában álló magányos fát tépi, zuzza a vihar, de ahol a fák erdővé tömörülnek, a tömeg oltalmában a csenevész egyén is biztonságot élvez. Az emberek évezredek óta ismerik a szervekedésben megnyilvánuló hatalmas erőt, a társadalmak alakulásában is ez a törvény érvényesítette befolyását. Tudománynyá azonban csak egy fél-század óta emelkedett. A szociális írók, legálaposabban Marr, ajándékozták meg az emberiséget ezzel a tudománnyal s mert a gyakorlatba átvitt

elmélet óriási vivmányokat szerzett a munkástársadalomnak, a polgári társadalom is mihamar felismerte nagy horderejét.

Ma már mindenütt megkeresik és megtalálják egymást az emberek, akinek közös érdekeik vannak. Az arányok mindjobban megnövekedtek, a keretek kitágultak. A rokoncekért szövetkezett egyének a rokonszervezetek között is sietnek megalkotni a kapcsolatot. Helyi érdekű egyesületek országos hálózatba illeszkednek. Megnő a látásuk, az öntudatuk és megnő az erejük. A vesszőkéve meséjét évezredek óta ismerik az emberek, de csak egy félszázad óta követik.

A legújabb országos szervezetet a magyarországi községek alakítják meg. Tízezer magyar község! Anyagi és kulturális érdekeik csaknem minden vonalon azonosak. A panaszai, a sérelmeik is közösek. A közigazgatási szervük pedig teljesen ozonos. És ezek a községek mégis magukra hagyatva, elszigetelten állottak. Az ország lakosságának háromnegyedrészét községekben él. A mezőváros és falu képviseli az ország örök erőforrásait. A városi kultúra is a falu erejéből táplálkozik. És a falu mégis a kultúra áldásaiból alig élvez valamit s az állami gondoskodásnak is mostoha gyermeke. A falu mindig csak áldoz. A falu az a mesebeli tejelő tehén, amelyet gondozásban alig részesítenek. Csak a tejét, a húsát, a bőrét veszik. A tízezer magyar községből vegyünk el ezret. A megmaradó kilencezerben ősi állapotok uralkodnak. Csak az adóvégrehajtó érdeklődik irántuk és a képviselőjelölt, a választások előtt. Ilyenkor tyukot és kalácsot ígérnek a falunak, de az ígret mindig csak ígret marad. Nem is a képviselő az oka. Aki anyagi és kulturális előnyöket akar élvezni, aki sérelmeinek orvoslását, sebeinek gyógyulását várja: az maga mozduljon meg. Minden képviselő akarhatja és keresheti a kerülete javát. És az akarás azonban ötletszerű, nincs benne egységes törekvés. Egyik a másikat rontja le.

A községek megyei szervezete, amennyiben a megyei autonómia keretén belül fennáll, szintén nem alkalmas a községek előnyének képviseletére. Ez a szervezet közigazgatási célokat szolgál. A falu gazdasági és kulturális érdeke külön képviseletet kíván. Oly szervezetet, amely a falu nivójának és jólétének emelésére, súlyos terheinek apasztására egyetemes szempontokat keres és egységes alapon működik, mindamelllett úgy, hogy minden egyes falunak speciális helyzetét is állandó gondoskodása körébe vonja.

Tízezer község kebeléből kiküldött közös érdekképviselet rendelkezik is a szükséges erkölcsi és anyagi sullyal, hogy kiküldetésének megfelelőhessen. Nem csodavárásra létesül a szervezet. Csoda nincs, csak fejlődés van. A fejlődés útjain pedig akadályok tornyosulnak, a legtöbbször oly természetűek, amelyeknek léte senkinek sem használ és mégis oly mérvűek, hogy a falu, de még a megye sem tudja azokat elhárítani. Közöny és lanyhaság is marasztalja az akadályokat. A községek tele vannak jogos sérelemmel. A panaszukat el is küldik az illetékes fórumokhoz; de vajmi ritkán találnak orvoslást. A szervezetre vár a feladat, hogy a hatóságok hallását — és ez alól a

minisztériumok sem képeznek kivételt — kiélesítse és a közöny helyébe érdeklődést hozzon. Ereje is módja is lesz hozzá. Gyakran az is a baj, hogy a községek nem tudnak a sérelmeikre helyesen rávilágítani.

A községek országos szervezetének a központja Budapesten lesz, mégis az lesz a legfontosabb teendője, hogy a gazdasági és kulturális boldogulás tényezőit megszorítsa, hogy utakat és módokat teremtsen a falu anyagi erőforrásainak hasznosabb gyümölcsöztetésére. Ez a szervezet első sorban gazdasági szervezet lesz. A kulturális tényező velejárójaként fog jelentkezni.

Amely pillanatban a községek országos szervezete megalakult, ez lesz Magyarország leghatalmasabb szervezete. Az ország lakosságának hetvenöt százalékát öleli fel. Kétségtelen, hogy működését is országos eredmények kísérik.

Állatállomány és trágya termelés.

Magyarország állatállománya az utóbbi években, sajnos, ismét jelentékenyen apadt. Az elmúlt év számadási adatai szerint apadt a juh és sertésállomány 5–10%-al. Ennek a sajnos körülménynek nem csak az általános drágulás a következménye, hanem főleg az is, hogy a learatott területhez viszonyítva a trágyatermelés folytonosan és jelentékenyen apad, ami pedig kétségen kívül a termésátlagok csökkenésére vezet.

Az elmúlt 40 esztendő alatt mezőgazdaságunk általában igen jelentékeny változásokon ment át. Legelőterületeinknek éppen fele feltörtetett, rétterületeink több mint 10%-al apadt, ugartartásunk leszállott 30%-ról 10%-ra, szántóföld területünk pedig megszorodott 4 millió hektárral, körülbelül 8 millió m. holddal.

Világos dolog tehát, hogy ma sokkalta több trágyára volna szükség, mint volt pl. az 1870-es években, ha csupán olyan arányban akarnánk trágyázni, mint trágyáztunk akkor, nem is számítva azt, hogy ma legalább kétszer annyi búzát aratunk, mint arattunk akkor. Az 1870-es években az ország búzatermése 15–16 millió métermázsá volt, ma rossz termés esetén is legalább kétszer annyi, de 1906-ban 52 millió métermázsá volt. Tehát kétszer-háromszor annyi foszfort veszünk ki talajunkból, holott aránylag annyit sem tudunk visszaadni, mint adtunk 1870-ben.

Ha szántóföldeinket aránylag ugyanannyi istállótrágyával kívánnók ellátni, mint tettük azt 1870-ben, akkor jelenlegi állatállományunkon kívül mintegy 70,000 drb számosállatra volna szükségünk, s ha ezeknek évi trágya-termelőképességét 100 mm-ra tesszük, akkor az 1870-ikivel szemben 70 millió métermázsá trágyahiány van, amelynek foszfortartalmát 1,6%-al számítva 120,000 mm. az a foszformennyiség, amennyivel kevesebbet kap a mai learatott terület az 1870-ikénél, nem is számítva azt, hogy a holdankénti átlagtermés azóta mintegy 60%-al növekedett, az ugar érlelő hatása pedig egyharmadra csökkent.

Igaz ugyan, hogy az istállótrágyában mutató ezen hiányt kezdjük ma már műtrágyával pótolni s a múlt évben is körülbelül egy millió

hatszáz ezer métermázsa foszfortartalmu műtrágyát használtunk fel. Ebben azonban alig van több 25,000 mm. foszfornál, tehát az ezutáni visszapótlás csaknem négy ötöddel kevesebb, mint azon hiány, melyet az 1879-ikivel szemben kimutattunk.

Hogy a gyengébb trágyázásnak silányabb termés a következménye, az köztudomásu dolog. S ha a földtermő-erejének csökkenése ma még nem mindenütt észlelhető, az egyszerűen onnan van, mert egyrészt talajunk őseréjéből merítettünk, aminek azonban már végére is járunk, másrészt pedig onnan, hogy mai talajmivelő eszközeink sokkalta tökéletesebb, jobb munkát végeznek, mint végeztek a régiek.

A talaj őseréje azonban nem kifogyhatatlan, a talaj megmunkálását sem lehet a végtelenségig tökéletesíteni, el fog következni tehát az az idő, amikor a tökéletesebb talaj munka dacára érezhető országos termés-csökkenés fog beállani.

S ezt pusztán állatállományunk segélyével elkerülni nem fogjuk, mert mai belterjes gazdálkodási viszonyaink mellett kilátásunk van ugyan arra, hogy állatállományunk formailag és értékileg tökéletesbülni fog, de annál kevesebb kilátásunk lehet arra, hogy számszerűleg is lényegesen gyorsabban szaporodjon. Ez országos csapást elkerülnünk csak úgy lehet, hogy állatállományunk számának bár kisebb mérvbeni szaporítása mellett a műtrágyák használatát olyan mérvűre fokozzuk, mint amilyen mérvű az a tőlünk nyugatra fekvő államokban.

Hirek.

— **Felhívás.** Dübörög a föld. A vérrel megszentelt, megáldott rög hull-hull a lábunk alól. Lenn a végeken, nemzetiségek tengerében élő véreink küzdelme a rögért hiábavaló. Megy-megy a föld és lassan, rendre elvesz ott minden, ha az egységes, erős magyar társadalom nem siet nehéz és súlyos küzdelmek

között élő testvérei megmentésére. Pillanatról-pillanatra ezer és ezer gyönyörű gondolat, eszme semmisül meg, ideális küzdelem, nemes törekvés hull porba csupán csak azért, mivel egy-egy zseniális terv anyagi eszközök híján nem valósítható meg. A nemzetiségek között élő magyarok segítésére és más egyéb hazafias, nemes, magasztos célok és törekvések megvalósításának előmozdítására a magyar társadalom által tisztán az e célra esztendőről-esztendőre összeadott adományokból Budapest székhellyel, *Magyar Bank* elnevezéssel hatalmas pénzügyi alakul, mely amellet, hogy betéteket fogad el és foglalkozik a bankügylet minden ágával, az egybegyűjtött és a bank alaptőkéjét képező összeget állandóan *kamatmentesen* fogja kiadni a fent körülírt célokra, míg a bank évi tiszta nyeresége tartaléktőke létesítésére és kulturális célokra fordítatik. Minden e célra adományozott fillér, mint a *Magyar Bank* javára tett alapítvány *örökre az alapítványosó, illetve adományosó nevében kezeletik s tisztán és kizárólag, állandóan mint kamatmentes-kölcsön* lesz a Magyar Bank által hazafias, nemes és magasztos célokra kiadva. A Magyar Bank céljaira szánt minden fillér, adomány- és gyűjtés a Magyar Leszámitoló és Pénzváltóbank-hoz (Budapest, Erzsébet-körút 41.) küldendő, míg minden egyéb megkeresés, vagy írásos nyilatkozat Gallovich Jenő főtitkár címére (Szeged, D. M. K. E. székháza) intézendő. *D. M. K. E. elnöksége.*

— **Egy volt debreczeni táblabíró halála.** Részvétel vettük a gyászjelentést, hogy nemes Balogh Imre nyugalmazott kir. itélőtáblai bíró, 1848—49. honvéd-hadnagy folyó évi február hó 1-én, életének 79-ik évében hosszas szenvedés után elhunyt. Temetése csütörtökön ment végbe nagy részvét mellett a református egyház szertartása szerint, a Rákóczi-utca 10-ik számú gyászházból a Kossuth utcai ref. temetőben. A halálhíre a kir. tábla és törvényszék épületére kitétték a gyászlobogót. A bírói kar s az öreg honvédek testületileg vettek részt a temetésen.

Szerkesztői üzenetek.

M. M. Hódmezővásárhely. Értesítéset köszönöm, veletek leszek.

Ny. O. Miskolc. Elismerő soraidat szívből köszönöm.

K. A. Komárom. Üdvözlédért fogadd halás köszönetemet.

D. M. K. E. Szeged. A közleményeket mai számunkban adom. Sok sikert!

S. S. Székesfehérvár. Köszönöm, az érdem első sorban M. M. hódmezővásárhelyi kartársunké.

Pécs. Megkaptam, köszönöm.

Alapított 1561.

Telefon: 270.

« DEBRECZEN SZAB. KIR. VÁROS » KÖNYVNYOMDA-VÁLLALATA. (VÁROSHÁZÉPÜLET, KOSSUTH-UTCA.)

A modern technika legújabb vívmányaival felszerelve, készít mindenféle nyomtatványokat a legegyszerűbbtől a legdiszesebbig, jutányos ár mellett. ☺☺☺☺☺

Meghívók, eljegyzési kártyák, üzleti nyomtatványok, körlevelek a legizlésebben állíttatnak ki. — Yideki megrendeléseket gyorsan és pontosan eszközöl. ☺☺☺

Tartós betüéreből készült tömöntvényekkel helybeli és yideki nyomdákknak, könyvkötőknek jutányos árért rövid idő alatt szolgálunk.